

Patrick Lagrou
Het dolfijnenkind

δ

Voor Dafni

Copyright ©2015 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Omslagontwerp Monique Klein, DTP-enzo.nl
Opmaak binnenwerk Susanna Kuiper, dtpartner.nl
Binnenillustraties Marijke Meersman
ISBN 978-94-9163-883-1
NUR 284
Papier Houtvrij Romandruk met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
©2002 Uitgeverij Clavis, Hasselt – Amsterdam –
New York
©2002 Patrick Lagrou
www.clavisbooks.com
Dit boek is gebaseerd op de 27e druk, 2012

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.studiostudio.nl voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

1

Vrijdag 26 juni

‘En toch hebt u ongelijk!’

De hele klas schrok toen Marijn Arens deze woorden uitsprak.

Normaal mocht je tegen meneer Poels altijd je mening zeggen. Maar de bitsigheid waarmee dit vandaag gebeurde, waren ze van Marijn helemaal niet gewend. Alle blikken waren nu op meneer Poels gericht. Iedereen vroeg zich af hoe hun klassenleraar zou reageren.

En deze schooldag was nog zo rustig begonnen!

Al een jaar lang kregen de leerlingen

van de eerste klas geschiedenis van meneer Poels.

Vandaag was de laatste vrijdag van het schooljaar.

Daarom wilde meneer Poels iets heel bijzonders doen.

Er was net een nieuwe uitgave

van Christoffel Columbus’ logboek verschenen.

Meneer Poels had het gekocht

en wilde eruit voorlezen.

Met felle kleurkrijtjes had hij die ochtend

een mooie kaart op het bord getekend, een kaart

van de eilanden in de Bahama-eilandengroep

waar de ontdekkingsreiziger in 1492 tussendoor

was gevaren. Daarna had meneer Poels fragmenten

uit het boek voorgelezen. Na elk fragment had hij

met een helrode stippellijn aangegeven

hoe ver Columbus op zijn route gekomen was.

Daarna las hij verder.

Tot hij bij het laatste fragment was gekomen.
Niemand had kunnen vermoeden
wat dat bij Marijn wakker zou maken.
‘Woensdag 17 oktober 1492,’ stond er in het stuk
dat meneer Poels voorlas, ‘het was juist middag
toen ik dit dorp verliet om rond het eiland Fernandina
te varen. Na ongeveer zes mijl ontdekte ik
een heel mooie inham met twee toegangen,
want in het midden lag er een klein eiland.
Beide doorgangen waren smal, maar eenmaal binnen
was er ruimte voor wel honderd schepen.
Maar ik vreesde dat de inham niet diep genoeg was.
Om dit te verkennen, ging ik voor anker en voer ik
met de bijboot naar binnen. Het was een goede keuze,
want in de inham stond maar weinig water.
Wel was er een klein riviertje dat daar uitmondde.
Ik gaf opdracht de vaten van de schepen te halen
en ze met water te vullen.’
Opnieuw stond meneer Poels op.
Hij liep naar het bord.
‘Jongens,’ zei hij, ‘let nu goed op.
Deze inham is de eerste landingsplaats die Columbus
in zijn logboek zo gedetailleerd heeft beschreven.
Daarom zal ik hem even voor jullie tekenen.’
Meneer Poels klapte een vleugel van het bord om,
zodat hij de onbeschreven achterkant kon gebruiken.
Met enkele vluchtige trekken schetste hij
wat Columbus in zijn logboek had beschreven.
Het zag eruit als een afgeplatte vaas
met een stop erop: de inham met het eilandje.

Links onderaan veegde hij met wat speeksel
een stukje van de krijtlijn weg om er
de monding van de rivier te tekenen.
Bij elk onderdeel van de tekening gaf hij wat uitleg
en alle leerlingen knikten instemmend. Alle?
Ja, op Marijn na, want die was het er niet mee eens.
‘Scheelt er iets, Marijn?’ vroeg meneer Poels.
De jongen, die op de eerste bank zat,
bleef zijn voorhoofd fronsen.
Sinds zijn leraar geschiedenis over
de inham was begonnen, had hij het gevoel gehad
dat hij de plek herkende. En toen meneer Poels
de rivier aan de linkerkant had getekend,
voelde hij dat dat niet helemaal goed zat.
‘Ik vrees dat er iets niet in orde is!’
zei hij dan ook tegen meneer Poels.
Daar had je het weer, dacht Joachim Poels,
onze brave Marijn heeft weer een fout ontdekt.
Zolang Marijn een van zijn leerlingen was,
kon hij dat blijven verwachten.
Vanaf de allereerste les was het hem opgevallen
dat Marijn Arens een heel aandachtige
en toegewijde jongen was. Geen enkele andere leerling
kon zo stil zitten luisteren naar wat hij
te vertellen had. Maar o wee als er iets niet klopte.
Dan ging dat vingertje de lucht in:
‘Meneer, u zei daarnet dat...
Even tevoren, vanochtend, gisteren, vorige week
of enkele maanden geleden hebt u ook gezegd dat...
Sorry, meneer, maar dat klopt toch niet!’
En inderdaad, bijna elke keer moest hij
Marijn gelijk geven.

Die jongen was niet alleen heel aandachtig,
hij beschikte blijkbaar ook nog over
een bijzonder goed geheugen.
Wat anderen niet eens hadden opgemerkt,
had hij zonder enige moeite onthouden,
om er op het gepaste moment mee uit te pakken.
De eerste keren had Joachim Poels zich
daar serieus aan geërgerd.
Maar toen hij doorhad dat Marijn het nooit
kwaad bedoelde en zijn opmerkingen altijd
bijzonder vriendelijk formuleerde, liet hij maar betijen.
Hij had vaak mooi voor schut gestaan, maar hij wende
aan de situatie en kreeg er zelfs plezier in.
Daarom nam hij ook deze keer de uitdaging
heel sportief op. Hij was benieuwd te vernemen
wat er aan de tekening verkeerd kon zijn.
'Kijk, meneer,' zei Marijn, 'ik weet niet waarom,
maar ik denk dat die riviermonding
niet aan de linkerkant van de baai ligt,
maar aan de rechterkant.'
'En dat was het dan?' vroeg meneer Poels.
Deze keer vond hij het maar een pietluttige opmerking.
Wat deed het ertoe of die rivier nu aan de noordelijke
of aan de zuidelijke kant van de inham uitmondde?
Columbus had het in elk geval niet duidelijk
in zijn logboek aangegeven. Toch wilde hij de jongen
de kans geven zichzelf te verduidelijken.
'Marijn,' probeerde hij, 'hoe kom jij daar nou bij?'
'Nou, meneer, ik vind er ook geen verklaring voor,
maar die hele omgeving komt me nogal
bekend voor.'

Het is alsof ik er ooit ben geweest,
vooral op het stenen bruggetje
dat over die rivier loopt!’
Enkele leerlingen begonnen al te lachen.
Ook meneer Poels vond dat Marijn
nu toch een beetje overdreef.
Dat wilde hij hem met een grapje duidelijk
proberen te maken.
‘Het spijt me, Marijn, maar in zijn logboek
heeft Columbus nergens geschreven
dat hij in de Nieuwe Wereld bruggen heeft gebouwd!’
De hele klas brulde het uit.
Maar tegen de verwachtingen van meneer Poels in,
kon Marijn er helemaal niet om lachen.
Integendeel, hij werd heel kwaad, en dat was
nog maar heel zelden gebeurd.

Met een harde klap smakte de voordeur dicht.
Meteen wist Saskia Arens dat er met haar zoon
iets niet in orde was. Gewoonlijk kwam Marijn
opgewekt naar huis. Bijna altijd klonk hij
even enthousiast.
Op school was het weer een interessante dag geweest
of hadden ze weer heel wat leuke dingen gedaan.
Dat zonnige karakter van hem was voor haar vaak
een echte ruggensteun geweest.
Want nog steeds had Saskia Arens
het niet gemakkelijk.
Al meer dan tien jaar stond ze er alleen voor.
Haar familie had haar haar ‘vergissing’
nooit kunnen vergeven.

Dat eerste jaar in dat kleingeestige provinciestadje had ze armoede geleden: ondanks het interessante diploma dat ze op zak had, vond ze maar geen geschikt werk. De grootse plannen die ze had gekoesterd, kon ze definitief begraven. Ze hadden alleen maar voor problemen en ellende gezorgd. Uiteindelijk had ze ingezien dat ze pas rust en voorspoed zou kennen wanneer ze totaal met het verleden brak. Toen werd de grote beslissing genomen. Van de ene dag op de andere verhuisde ze naar de stad. Daar werd ze aanvaard zoals ze was. Ook vond ze er snel een interessante baan. Vanaf toen lachte een nieuwe toekomst haar toe. Ze had er dan ook alles voor over zodat niets uit dat vorige leven haar of haar zoon ooit nog zou beïnvloeden. Ze zou zich helemaal aan hem wijden. Behoeftte aan een nieuwe partner had ze nauwelijks. Marijn zou al haar aandacht krijgen. Hem zou ze tot de man van haar dromen opvoeden. Later zou ze naar hem kunnen opkijken. En tot op de dag van vandaag had hij haar niet teleurgesteld, integendeel. Vanaf de eerste schooldag was Marijn een voorbeeldige leerling. In zijn rapporten stonden alleen maar lovende woorden. Enkel zijn omgang met de medeleerlingen viel soms tegen. In de klas was hij steeds een stille leerling gebleven.

Als hij dan toch contacten legde, was dat meestal met jongeren uit hogere klassen.

Want eigenlijk wilde Marijn zo snel mogelijk groot worden. Vooral de wereld van de volwassenen interesseerde hem. Hoe eerder hij erbij hoorde, hoe liever. Daarom was hij vandaag ook zo kwaad van school weggelopen. Niet alleen had de hele klas hem uitgelachen, maar, wat veel erger was, meneer Poels had hem niet gesteund.

Marijn was er vast van overtuigd dat mams hem wel gelijk zou geven.

Dat er op school iets verkeerd was gegaan, had Saskia Arens meteen aangevoeld.

Voor van Marijns gezicht had ze kunnen aflezen hij niet ernstig genomen was. Gelukkig wist ze ook dat ze hem er weer gemakkelijk bovenop kon helpen.

Want meestal had Marijn wel degelijk gelijk.

Alleen moest ze hem geregeld laten inzien dat gelijk hebben nog niet altijd betekende dat je van de anderen ook gelijk kreeg.

En vooral, dat zoiets eigenlijk ook niet zo belangrijk was.

Telkens als zij hem zo ver kon krijgen, was de woede snel over. Alleen kon Saskia niet vermoeden dat dat vandaag niet zou lukken.

‘En toen ik zei dat er nog een bruggetje over die rivier lag, begonnen ze allemaal te grinniken. En toch, mams, ben ik er zeker van dat het daar ken. Dit kan ik toch niet hebben gedroomd! Of wel?’

Met ontzetting had Saskia naar het verhaal van haar zoon geluisterd. Nu hij haar mening vroeg, kon ze alleen maar bijzonder kort zijn.

‘Beste jongen,’ zei ze, ‘voor één keer kan ik je geen gelijk geven. Neem van mij aan dat je dit hebt gedroomd!’ En om hem de kans te ontnemen er verder op in te gaan, stond ze meteen op en liep de kamer uit. Zo kort was ze nog nooit geweest, maar ze had geen keuze.

Rond dezelfde tijd kwam Joachim Poels zijn werkkamer binnen. Hij greep een koker die in een hoek naast de monumentale boekenkast stond. De zeekaarten die erin zaten waren pas tijdens de proefwerken aangekomen. Daardoor had hij nog steeds geen tijd gevonden om ze te bekijken. Nochtans had hij ze vandaag in de klas goed kunnen gebruiken. Met een scherp mesje sneed hij het plakband aan een van de uiteinden van de koker los. De rol met zeekaarten kon hij er nu gemakkelijk uit schuiven. Onmiddellijk vond hij de kaart van Long Island, het vroegere Fernandina. Hij zocht bovenaan de kaart de plek waarover Columbus het gehad had. En inderdaad, op een flinke kilometer van Kaap Santa Maria in het noorden lag de inham. Hij zag dat er twee toegangen waren met daartussen een eilandje. Maar wat hem vooral opviel, was dat die rivier wel degelijk rechts in de inham uitmondde en dat er vlakbij een kleine brug lag. ‘Verdorie,’ zei hij hardop. ‘Marijn had weer eens gelijk. Maar hoe kon die jongen dit nou weten?’